

ΔΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΧΑΝΣ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(Έν' από τὰ ὠραιοτέρα διηγήματά τοῦ μεγάλου Δανοῦ συγγραφέως).

Ἡ μητέρα καθόταν πλάι στο προσκεφάλου τοῦ μικροῦ τῆς παιδιῶ. Ἦταν θλιμένη πολὺ, γιατί φοβόταν μήπως τὸ χάσει. Τὸ ἄρρωστο παιδάκι, κατάχλιμο, εἶχε κλείσει τὰ μάτια του καὶ μὴδὲ ἀκούγε κανεὶς τὴν ἀνάσα του, ποὺ τὴν ἔβγαλαν κάθε τόσο δυνατὰ λυγμοί. Ἡ φτωχὴ μητέρα τὸ κότταζε, νοιώθοντας τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται δόλινα περισσότερο.

Ἐξαιρα κιστος χιτῶνες τὴν πόστα. Ἦταν ἕνας γέρος, πνιγμένος σ' ἕνα ταξιδιωτικὸ μανδύα, πολὺ θεμιτὸ, τοῦ οποίου εἶχε μεγάλη ἀνάγκη γιατί ὁ χειμῶνας ἦταν παγωμένος. Ἐξω, ὅλα ἦσαν στασιασμένα ἀπὸ χιόνι καὶ πάγο καὶ ὁ βορρῆς τραποσε τὰ κόκαλα.

Ἡ μητέρα παρατήρησε πὸς ὁ γέρος ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ σὲ μιὰ στιγμή ποὺ τὸ παιδί της ἀποκοιμήθηκε, πῆγε νὰ ριζῆ κανένα ξύλο στὴ φωτιά. Ἐντωμεταξὺ ὁ γέρος κουνούσε τὸ μισρό. Ἐπειτα ἡ μητέρα ξαναγύρισε καὶ κάθισε, κότταζε τὸ ἄρρωστο παιδί ποὺ ἀνέπνευε μὲ δυσκολία ν' ἀνασπῶσε τὸ χεράκι του.

— Μήπως ποὺ μέλλεται νὰ τὸ χάσει; ψιθύρισε.

Ὁχι, ὁ καλὸς Θεὸς δὲν θὰ ποὺ τὸ πάρει! Ὁ γέρος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Χάρο τὸν ἴδιο, τῆς ἀπάντησε κ' ἕνα ἀπλὸ κίνημα τοῦ κεφαλοῦ, ποὺ φαινόταν ὡς νὰ τῆς λέη καὶ νὰ καὶ ὄχι. Ἡ μητέρα χαμήλωσε τὰ μῆτια της καὶ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά της. Ἐνωσθὲ τὸ κεφάλι της βαθύ. Τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες δὲν εἶχε κλείσει μάτι. Γι' αὐτὸ ἀποκοιμήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ ἄμεσως πετάχτηκε ἀπὸ τὸν ἔνο τῆς, ἀνατριχίζοντας.

— Τί εἶνε; φώναξε, κοιτάζοντας πρὸς δεξὲς τῆς διεθύνουσι.

Ἄλλοίμονο!... Ὁ γέρος εἶχε ἔξαφανιστεῖ, παίοντασ μαζί του τὸ παιδί της.

Τὴν ἴδια στιγμή, στὴ γωνία τοῦ δωματιου, τὰ μεγάλω ρολοὶ σταμάτησε ἀπότομα τὸ τικ-τάκ του καὶ τὸ βαρὺ τὸν σωσίστησε στὸ πάτωμα.

Ξετραλλαγὴν ἡ φτωχὴ μητέρα, ἔτριξε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, φωνάζοντας τὸ παιδί της.

Ἐπῆσαν ἀπὸ χιόνι ἦταν καθισμένη μιὰ γυναίκα μὲ μακροῦ μῆτρα ρουζα, ἡ ἴποια τῆς εἶπε:

— Ὁ Χάρος μῆκε μέσα στὸ σπίτι σου! Τὸν εἶδα ποὺ σοὺ ἄρταζε τὸ παιδί σου. Ὁ Χάρος τρέχει γρηγορώτερα κ' ἀπὸ τὸν ἀνεμο καὶ δὲν ξαναδίνει ποτὲ ἐκεῖνο ποὺ παίρνει.

— Πέες μου ἀπὸ ποὺ πέρασε! φώναξε ἡ φτωχὴ μητέρα. Δεῖξε μου μονάχ' ἀπὸ τὸ δρόμο του καὶ θὰ μπορέσω νὰ τὸν φτάσω...

— Καλὰ, τῆς εἶπε ἡ γυναίκα μὲ τὰ μαθῶρα ρουζα, μὰ ἂν θέλεις νὰ σοὺ δεῖξω τὸ δρόμο τοῦ Χάρου, τραγουδῆσε μου πρῶτα ὅλα τὰ τραγουδία μὲ τὰ ὅποια νανοῦριζες τὸ παιδί σου. Μοὺ ἀρέσουν τὰ τραγουδία αὐτὰ καὶ τὰ ἔχω χίλιες φορές ἀκούσει, γιατί εἶμαι ἡ Νύχτα καὶ εἶδα πολλές φορές νὰ κυλῶν δάκρυα στὰ μάγουλά σου, ἔνο τὰ τραγουδοῦσε...

— Ὅα σοὺ τὰ τραγουδοῦσα ὅλα, ὅλα, ἀπάντησε ἡ φτωχὴ μητέρα, μὰ ἀργότερα. Μὴ μ' ἐμποδῖσεις τώρα νὰ τρέξω νὰ φτάσω τὸ Χάρο καὶ νὰ τοὺ πάρω τὸ παιδί μου.

Μὰ ἡ Νύχτα παραμένει ἄφωνη κ' ἀπαθὴ στὶς ἱκεσίες της. Τότε ἡ φτωχὴ μητέρα, στροφολογίζοντας τὰ χερία της, ἄρχισε νὰ τραγουδῆ καὶ νὰ κλαῖη μαζί... Ἦταν πολλὰ τὰ τραγουδία της, μὰ πὸ πολλὰ ἦταν τὰ δάκρυά της. Στὸ τέλος ἡ Νύχτα τῆς εἶπε:

— Πάρε τὸ δρόμο δεξιά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ δάσος τῶν ἐλάτων... Εἶδα τὸ Χάρο νὰ μπαῖν σ' αὐτὸ μᾶζὶ μὲ τὸ παιδί σου.

Ἡ μητέρα πῆρε τὸ δρόμο ποὺ τῆς εἶδε ἡ Νύχτα, μὰ στὴ μέση τοῦ δρόμου πολλοὶ δρόμοι διαταραχόντουσαν καὶ δὲν ἤξερε ποῖος ἀπ' ὅλους ν' ἀκολουθῆ. Ἐκεῖ ἦταν ἕνας ἄνεμος μ' ἀγκάθια, χωρίς φύλλα καὶ λουλουδία. Κρυσταλισμένος ὁ πάγος, κερμόταν ἀπὸ τὰ κλαδιὰ του.

— Μήπως εἶδες τὸ Χάρο νὰ περνᾷ μαζί μὲ τὸ παιδί μου; τὸν ρώτησε ἡ φτωχὴ μητέρα.

— Ναι, τῆς ἀπάντησε ὁ θάμνος, μὰ ἂν θέλεις νὰ σοὺ δεῖξω ποῖο δρόμο πῆρε, ζεσταῖνε μὲ πρῶτα ἀπάνω στὴν καρδιά σου, γιατί τρέφω καὶ πεθαῖνω ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἡ φτωχὴ μητέρα ἔσφιξε τότε δυνατὰ τὸ θάμνο στὸ στήθος της, γιὰ νὰ τὸν ζεσταῖν, τόσο δυνατὰ, ὥστε τ' ἀγκάθια του κλῖναν μέσα στὶς σάρκες της. Τὸ αἷμα τῆς κύλησε σὲ χροῖες σταλαματιές. Ἄμεσως ὁ θάμνος φρόντισε ἀπὸ καινούρια φύλλα καὶ ἄνθος μέσα στὴ

νύχτα τοῦ χειμῶνα!... Τόσο θεμιτὸ ἡ ἡ καρδιά μᾶς πιραμένην μητέρας! Ἐταί τῆς ἔδειξε ποῖο δρόμο ἔστρε ν' ἀκολουθῆ.

Σὲ λίγο ἡ φτωχὴ μητέρα ἔφτασε στὴν ὄχθη μιᾶς μεγάλης λίμνης, ὅπου δὲν ἄφηχε οὔτε πλοῖο, οὔτε βάρκα. Ἡ λίμνη δὲν ἦταν ἀκόμη ἀρκετὰ παγωμένη γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν περάσῃ καὶ τὸ νερὸ τῆς ἦταν βαθύ. Τότε ἡ φτωχὴ μητέρα γονάτισε γιὰ νὰ πῆ ὅλο τὸ νερὸ τῆς λίμνης, πρῶτα ἀδύνατο γιὰ ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα. Μὰ ἡ φτωχὴ μητέρα σκεφτόταν ὅτι ἴσως ὁ καλὸς Θεὸς θὰ ἔκανε κανένα θαῦμα.

— Δὲν θὰ τὸ καταφέρῃ ποτὲ! τῆς εἶπε τότε ἡ λίμνη. Ἄς προσπαθῶσιμε καλύτερα νὰ συνεννοηθῶμε. Ἀγαθὰ πολὺ τὰ μαργαριτάρια καὶ τὰ μῆτια σου εἶνε τὰ ὠραιοτέρα μαργαριτάρια ποὺ εἶδα ποτὲ. Ρίξε τα μέσα στὸν κόρφο μου κ' ἐγὼ θὰ σὲ πάω ὡς τὸ μεγάλο θερμοκήπιο, ὅπου κατοικεῖ ὁ Χάρος καὶ καλλιεργεῖ τὰ λουλουδία τοῦ καὶ τὰ δέντρα του, καθένα ἀπ' τὰ ὅποια ἀντιπροσώπευε κ' ἀπὸ μιὰ ἀνθρώπινη ζωῆ.

Τότε ἡ φτωχὴ μητέρα ἄρχισε νὰ κλαῖη τόσο, ὥστε τὰ μῆτια της ἔπεσαν στὸ βάθος τῆς λίμνης, ὅπου μεταβλήθησαν σὲ δύο ἰστέρινα μαργαριτάρια. Ἄμεσως ἡ λίμνη τῆς σίρωσε στὴν ἀγκυλιὰ της καὶ τὴν ἀπόθεσε στὴν ἀντικρινὴ τῆς ὄχθη, μαρῶς σὲ μιὰ ἀλλοιωτὴ κατοικία. Μὰ ἡ φτωχὴ μητέρα δὲν εἶδε τίποτε, γιατί δὲν εἶχε πᾶ τὰ μῆτια της.

— Ποὺ νὰ βρῶ τὸ Χάρο ποὺ μοὺ ἄρταζε τὸ παιδί μου; φώναξε.

— Ὁ ἀρέντης δὲ γύρισε ἀκόμη, τῆς ἀπάντησε μιὰ γρηά, ποὺ ἀγύλαγε τὰ θερμοκήπια τοῦ Χάρου.

— Ἐσπλαγχνίσου με, γρηά μου, τῆς εἶπε ἡ φτωχὴ μητέρα, καὶ πές μου ποὺ θὰ βρῶ τὸ παιδί μου...

— Ἄν θέλεις νὰ σὲ βοηθῶ νὰ βρῆς, δὸσε μου τὰ μαρῶν μῆτρα σου μαλλιὰ κ' ἐγὼ θὰ σοὺ δώσω τὰ δικά μου.

Ἄμεσως ἡ φτωχὴ μητέρα τῆς ἔδωσε τὰ ὠραιοτῆρα τῆς μαλλιὰ καὶ εἰς ἀντάλλαγμα πῆρε τὰ ἴποια τῆς γρηάς.

Τότε καὶ οἱ δύο μῆτραν μέσα στὰ θερμοκήπια τοῦ Χάρου, ὅπου βρισκόντουσαν κάθε λογῆς λουλουδία καὶ δέντρα, καθένα ἀπ' τὰ ὅποια ἀντιπροσώπευε κ' ἀπὸ μιὰ ἀνθρώπινη ζωῆ. Ἄμεσως ἡ φτωχὴ μητέρα ἔσκιψε πάνω ἀπ' τὰ μικρὰ λουλουδία καὶ, ἀνάμεσα σ' ὅλα, δὲν ἄρχισε νὰ ξεροχρῶν ἐκεῖνο ποὺ ἀντιπροσώπευε τὴ ζωῆ τοῦ παιδιοῦ της.

— Νὰ το! φώναξε, κ' ἄμεσως ἄπλωσε τὸ χερί της πρὸς ἕνα ὄμορφο λουλουδία, ποὺ ἔγεγε μαρῶμένο ἐπάνω στὸ κλαδί του.

— Μὴ τ' ἀγγίξεις αὐτὸ τὸ λουλουδί, τῆς εἶπε ἡ γρηά. Μείνε ἔδω καὶ σὲ λίγο ποὺ θὰ ἔρθῃ ὁ Χάρος, ροβῆριστὸν τὸν πῶς θὰ ξεροχρῶσις ὅλα τὰ λουλουδία του, ἂν θέλῃσ ν' ἀγγίξῃ τὸ λουλουδί τοῦ παιδιοῦ σου. Ὅα ροβηθῆ, γιατί εἶνε ἰπυθῖνος μαρῶς στὸ Θεὸ γιὰ τὴ ζωῆ ἑαυτῶν τῶν ἀνθρώπων, μὴ ἀντιπροσώπευον τὰ λουλουδία αὐτὰ. Δὲν μπορεί νὰ ξεροχρῶσι κανένα, χωρίς τὴν ἄδεια τοῦ Θεοῦ!...

Ἐξαιρα ἕνας παγωμένος ἀνεμος φρόσηξε μέσα στὴ σέερα καὶ ὁ Χάρος παρουσιάστηκε.

— Πῶς μῆρεςες νὰ βρῆς τὸ δρόμο καὶ νὰ φτάσης ὡς ἔδω; ρώτησε τὴ μητέρα.

— Εἶμαι μητέρα, τὸ ἀπάντησε ἐκεῖνη ἀπλά.

Ὁ Χάρος ἄπλωσε ἄμεσως τὰ μακρὰ καὶ κοκαλιάρικα δάχτυλά του πρὸς τὸ λουλουδί τοῦ παιδιοῦ της, μὰ ἀποπραστικὰ ἡ μητέρα ἀνοῖξε τὰ χερία της μαρῶστα του. Τότε ὁ Χάρος φρόσηξε μ' ἕνα σφῆμα πὸ παγωμένο κ' ἀπὸ τὸ βορρῆ, κ' ἄμεσως τὰ χερία τῆς φτωχῆς μητέρας ξανάπεσαν κάτω, ἀνίσταν νὰ κάνουν τὸ παρῶμο.

— Δὲν μπορείς νὰ κῆνῃ τίποτα ἐναντίον μου, τῆς εἶπε.

— Ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος, τοῦ ἀπάντησε ἡ μητέρα.

— Δὲν κάνω παρὰ τὸ θέλημά του, εἶπε ὁ Χάρος. Εἶμαι ὁ κηπουρὸς του. Ὅσα λουλουδία καὶ δέντρα ξεροχρῶνω ἀπὸ δῶ, τὰ μεταφέρω στὸ μεγάλο περιβάλλο τοῦ Παράδεισου.

— Δόσε μου τὸ παιδί μου! ἄρχισε νὰ τὸν ἱκετεῖν ἡ φτωχὴ μητέρα μὲ λυγμούς.

Καὶ ἀρπάζοντας ἔξαιρα, στὰ σταυρὰ, μὲ τὰ χερία της δύο ἀπὸ τὰ λουλουδία, εἶπε ἀπειλητικὰ στὸ Χάρο:

— Δόσε μου τὸ παιδί μου... Ἄλλοιῶς, ἡ ἀπειλῆσία μου εἶνε τόση, ὥστε θὰ σοὺ ξεροχρῶσω ὅλα σου τὰ λουλουδία.

— Μὴ τ' ἀγγίξεις! φώναξε ὁ Χάρος. Λές πὸς εἶσαι διςτυχιμένη καὶ νὰ ποὺ τώρα θέλεις νὰ κῆνῃς κ' ἄλλες μητέρες δυστυχιμένες...

Ἄμεσως τότε ἡ φτωχὴ μητέρα παρήκα τὰ λουλουδία.

— Νὰ τὰ μῆτια σου, τῆς εἶπε ὁ Χάρος. Τὰ μῆτρα ἀπὸ τὴ λίμνη, ὅπου ἔλαιταν ὡς ἄστρα. Δὲν ἤξερε πὸς ἦσαν δικά σου. Πῶρ' τα

Ὁ Χᾶνς Χριστιανὸς Ἄντερσεν

ΚΙΝΕΖΙΚΟΙ ΘΥΡΑΙ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΑΛΛΑΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΛΥΤΖΑΝΙ ΤΣΑΓΙΟΥ

Η Λέι-Ζου-Κά, ήταν μιὰ θωρακισμένη άρχοντοπούλα. Ό πατέρας της ήθελε νά την δώσει στον πλουσιότερο και σοφότερο μανδρινό της Κίνας. Αιτή θίως άγαπούσε ένα φτωχό παλληκάρι, και δέν θά δεχόταν ούτε τον ίδιο τον Αυτοκράτορα για σύζυγό της.

Με κίνδυνο της ζωής της ή Λέι-Ζου-Κά κατόρθωσε τότε-τότε νά βλέπει τον άγαπημένο της. Έξαιώς, καθώς ήταν φτωχός, δέν μπορούσε νά της προσφέρει τίποτα άλλο παρά μόνο μερικά λουλούδια. Μά για την Λέι-Ζου-Κά, ήταν τόσο πολύτιμα αυτά τά λουλούδια, ώστε δέν θά τά άλλοιζε ούτε με τά λαμπρότερα διαμάντια του κόσμου.

Ένα βράδι, ενώ ή όμορφη Άρχοντοπούλα κοιμόλυοσε σέ μιὰ γωνιά του κήπου με τον λατρευτό της, άκουσε Έξαρνα βήματα έκει κοντά. Τρομαγμένη άπομαζοιόθηκε άμέσως, άλλα, πριν φύγει, πρόφτασε και άρπασε μερικά φύλλα από τό υποκρέτιο πού κρατούσε γι' αυτήν στά χέρια του ό άγαπημένος της.

Όταν βρέθηκε μέσα στην κάμαρά της, έβαλε τά φύλλα μέσα σ' ένα χρυσό φλυτζάνι γεμάτο νερό, για νά μή αναρθούν γρήγορα.

Την άλλη μέρα, όταν έστηνε, είδε ότι τό νερό του φλυτζανιού φαινόταν άση χροιά. Τότε πήρε τό φλυτζάνι και ήρε τό νερό αυτό, μέσα στο όποιο ήταν μεμεινέ όλη τή νύχτα τά φύλλα πού της έδωσε ό άγαπημένος της. Της φάνηκε ότι τό νερό είχε ένα θαμιάσιο άρωμα. Κατέβηκε λοιπόν στον κήπο και ζήτησε νάβρη κι' άλλα φύλλα, σαν έδειξαν πού πήρε βιαστικά τό περασμένο βράδι από τό χέρι του άγαπημένου της. Βοήξε λοιπόν θύσια σ' ένα θάνατο, με πολύ λεπτά λουλουδάκια.

Αιτή τή φορά σκέφτηκε νά ζεστάνει τό νερό μέσα στο όποιο έβαλε τά φύλλα, και προσέφερε από αυτό και σέ μερικά φίλες της. Αυτές βόηξαν επίσης πολύ όσαίο τό ποτό, και με θύσια φύλλα τό έτοιμάσαν και στά δικά τους σπίτι. Έτσι, από σπίτι σέ σπίτι, τό ποτό αυτό διαδόθηκε σέ όλη τήν άριστοκρατία του Πεζίνου και τό δοκίμασε και ή αυτοκρατορική οικογένεια.

Και, σιγά-σιγά, έγινε γνωστό σέ όλη τήν Κίνα και άτ' έκει και σ' όλο τό κόσμο. Τό ποτό αυτό εινε τό τοσί. Τά λεπτά έξαινα φύλλα πού προσέφερε στην Λέι-Ζου-Κά ό άγαπημένος της, ήταν φύλλα τσαγιού. Έτσι ό έρωτας έγινε αιτία ν' ανακαλυφθί τό χρυσό και άροματισμένο αυτό ποτό πού εινε άκόμα θωρακότερο όταν με τό προσέφερον όμορφα κι' άγαπημένα χέρια.

και κίτταζε μέσα στο βάθος αιώτου του πηγαδιού... Θά σού πώ τό όνομα των δύο λουλουδιών πού ήθελες νά ξεριζώσις... Θά δής μέσ' στο πηγάδι τό μέλλον τους, όλη τους τή ζωή, ό,τι ήθελες νά άφανίσης και νά καταστρέψης.

Η μητέρα κίτταζε τότε μέσα στο βάθος του πηγαδιού και είδε πώς τό ένα από τά λουλούδια έφερε τήν ευτυχία, τή χαρά και τήν ειλογία στον κόσμο και πώς τό άλλο έφερε τό κακό, τή δυστυχία και τόν τρόμο.

— Ποιό εινε τό άθος της ευτυχίας και ποιό της δυστυχίας ; ρώτησε τό Χάρο.

— Μοι εινε άταγορευμένο νά σου τό άποκαλύψω, τής απάντησε, μά μάθε ότι τό ένα άτ' τά λουλούδια αυτά εινε τό λουλούδι του παιδιού σου. Είδες τή μοιρα και τό πεπρωμένο του παιδιού σου...

Άκούγοντας αυτά τά λόγια, ή μητέρα έβγαλε μιὰ κρανηγί τρώου :

— Ποιό άτ' τά δύο λουλούδια εινε τό λουλούδι του παιδιού μου ; Έλεος !... Αντίησόν με και πέσ το μου. "Η καλύτερα όχι ! Σώσε τό άθρο !... Γλίστωσε τό παιδί μου άτ' τό κακό ! Πιά' το στο βασίλειο του Θεού ! Απομόνησε τό άκακό μου, τίς ικεσίες μου... Σέχασε ό,τι σοδ είπα και ό,τι έκανα.

— Δέν σέ καταλαβαίνω πια ! είπε ό Χάρος. Θέλες νά σου ξεναδώσω τό παιδί σου ή νά τό πάρω μαζί μου.

Τότε ή φτωχή μητέρα σαρσίστηκε κάτω, στριφογύρισε τά χέρια της και φώναξε σαν τρελλή :

— Μη μ' άκούς, Θεέ μου !... Άν ή προσευχή μου εινε αντίθετη πρós τό θέλημά σου, μη μ' άκούς !... Άς γίνη τό θέλημά σου !... Μη μ' άκούς ! Μη μ' άκούς !...

Και, έγκατερωμένος, έσκυψε τό κεφάλι της.

Τότε ό Χάρος έφυγε με τό παιδί της πρós τή άγνωστη χώρα του Παραδείσου...

X. X. ANTEPEN

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ... ΤΕΡΑΤΑ !

Ένας άντρας με κέρατο και με όσμα σατύρου. Η γυναίκα— γοργόνα ! Θαλασσινά άνθρωπομορφα τέρατα. Μιά γυναίκα πού γεννάει τρία φειδιά. Τό παιδί με τά δυε σώματα ! Η χωρική με τούς τέσσερες μαστούς ! Μία νεογέννητη κερή έγγυος ! Ένα κοριτσάκι μήκυος ενός Σκατύλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ιστορία αναφέρει πάμπολλα παραδείγματα ανθρώπων, οι όποιοι είχαν μορφές τετριτωδεις και έν γενει παρουσιαστικό πού έμοιαζε περισσότερο με τόν ζώνο.

Στά 1599 π.χ. ό στρατός της Γαλλίας ντε Λαβαρντέ συνέλαβε στην περιφέρεια Μαιν και παρουσίασε στο βασίλεια Έρρίκο τό Μεγάλο ένα άντρα, ό όποιος είχε ένα κέρατο στο μέτωπο και όσμα σατύρου !...

Στά 1408 πάλι έπαυσαν στη παρλία της Όλλανδίας μιὰ γυναίκα ή όποια έβρεθε διαρκώς στη θάλασσα και ή όποια ήταν πραγματική γοργόνα ! Όστόσο ή γυναίκα αυτή φόρεσε χωρίς δυσκολία φορέματα γυναίκας και συνήθε να τρέφεται με ψοφι και με γάλα. Παρήμεινε μόνο άφωνη ώς τό τέλος της ζωής της και δέν κατόρθωσε ποτέ νά προφέρει ούτε μιὰ λέξη.

Επίσης ό σοφός έξερευνητής Κλωνέ βεβαιώνει ότι είδε σέ κάποιον ποταμό της Αμερικής ένα θαλάσσιο τέρας πού είχε ούρα ψαριού, άλλα κεφάλι, χέρια και προσοκο μαύρου ίθαγενούς.

Στά 1725 συνέληφθη στη Μαρτινίκα ένα θαλάσσιο άνθρωπομορφο τέρας με χρώμα μελαγχρόνο κι' ήλιοκαμμένο. Είχε στόμα μικρό, μύτη πολύ γυριστή, δόντια κάσταρα, μαλλιά μαύρα και λιγούνη σκεπασμένο από τρίχες. Εκτός απότύν, είχε μεμβράνες, όπως τόν χήλαν, μεταξύ τόν δακτύλων, τόν χειρών και τόν ποδιών του.

Ό δούξ Έρρίκος ντε Κόντ, διοικητής της κομητείας του Ρέτς, δηγγειάει ότι μιὰ μέρα μερικοί ναύτες συνάντησαν στις άκτές της κομητείας του ένα παράμοιο τέρας. Τού πέθαναν γύρω από τό όσμο του ένα σκονί, άλλα όταν θέλησαν νά τό βγάλουν έξω άτ' τό νερό, τό τέρας άγρίωσε, έσκυψε τό σκονί και προσπαθούσε νά αναποδογυρίση τή βάρκα του. Έπειτα βγήκε τρέχοντας από τό νερό, κωφτηκε πίσω από μερικούς βόσκους της άρρωμαλιάς και άρχισε νά χιτυπά τά χέρια του και νά βγάξη άνάρθους φθόγγους.

Έπί τόν ύπάτων της Ρώμης Δομτιανού και Ρούφου, μιὰ γυναίκα από τό Τρέντο της Ιταλίας γέννησε... τρία φειδιά, τυλιγμένα μέσα σ' ένα λεπτό θήλακα. Επίσης κάποιος χωρικός παρουσίασε στο Νέρονα ένα βρέφος πού είχε τέσσερα κεφάλια και τό όποιο κατά τά ύπόλοιπα μέλη, έμοιαζε με τετράποδο !

Ό Λικουστίνης δηγγειάει ότι στα 854 μιὰ Γερμανίδα γέννησε ένα παιδί με δύο σώματα κολλημένα ! Τό ένα από τά σώματα αυτά είχε πρόσμο άνθρώπου και τό άλλο όπας. Ό ίδιος αναφέρει ότι, κατά τήν εποχή του, ζούσε ένας άντρας, άτ' του όποιου τον άφαλό έβγαίνε μιὰ μεγάλη... γλώσσα όσάκις πεινούσε κι' ήθελε νά φάη !...

Ό Άγιος Αιδουστίνος γράφει κάπου ότι στον καιρό του ζούσε ένας άνθρωπος με κανονικά τά κάτω άκρα και με διπλά τά άνω, δηλαδή με δύο στήθη και με τέσσερα χέρια !

Ό Μπέλι αναφέρει πάλι ότι μιὰ χωρική είχε τέσσερους μαστούς, δύο μπρός και δύο πίσω ! Η γυναίκα αυτή γέννησε τρεις φορές διδμια και τά θήλασε και με τούς τέσσερας μαστούς της !...

Ό ίδιος επίσης μάς μεταδίδει τό έξής περιεργότατο και σχεδόν άπίστευτο γεγονός. "Η γυναίκα κάποιου μυλωνά γέννησε μιὰ κερή, ή όποια είχε τήν κοιλιά τρομορά εξογκωμένη και ή όποια έξετασθεισα κατά τή γέννησή της βρέθηκε έγκυος. Τό κοριτσάκι αυτό πραγματικά μετά μιὰ βδομάδα γέννησε ένα άλλο κοριτσάκι μήκυος... ενός δακτύλου, τό όποιο ήταν ζωντανό. Άλλά δέν έζησε παρά μόνο μιὰ μέρα και πέθανε μαζί με τή μητέρα του.

Κάτι άνάλογο, όπως αναφέρει ό Θεόφραστος, συμβαίνει και στις ποτικίνες, ή όποιες συλλαμβάνουν ενώ άκόμη βρίσκονται στην κοιλία της μητέρας των. Τήν ίδια μάάλιστα γνώμη έχει και ό Ιστορικός Αλλιανός.

Στή Λίμα της Μεσομηρινής Αμερικής είχαν γεννηθεί κατά τόν περασμένο αιώνα δυο κοριτσάκια ένωμένα από τό στήθος και κάτω. Η δυο αυτές αδελφές είχαν πολύ παράξενα γούστα. Όταν ή μιὰ πεινούσε, ή άλλη δέν ήθελε τροφή, όταν ή πρώτη χαιρόταν, ή δεύτερη λυπόταν, και όταν ή μιὰ κοιμόταν, ή άλλη άγρυπνούσε.

Ό άρχιερέας της περιφέρειας, όταν έληθοροφήθηκε αυτή τή γέννηση, άν και ή δυο αδελφές είχαν τό ίδιο όσμα, διάταξε νά βαφτισθί κάθε κεράλι χωριστά !...

